

ко примера, като разграничаването на семантично, синтактично или фонетично ниво в коментара е неизбежна необходимост на анализа и не отхвърля, а предполагава комплексността на проявленията им.

Римоформите в първата строфа са усложнени и с повишена честота. Всички краестишни рими са точни, а ударената гласна, образуваща римните съзвучия, е абсолютно идентична: *и*. Същевременно тази свръхакцентувана точност е вътрешно опровергана. Римният комплекс [непри]ми~~ри~~ми е отречен във вертикална посока чрез фонетичното и граматическо различие на словосъчетанието *в гърдите ми* и потвърден на следващия ред в правилното краестишно повторение на *в гърди ми*. Различието е положено в непосредствена позиция и спъва реализирането на вертикалната съседна рима като точна:

*Аз не живея: аз горя. Непри~~ми~~ри
в гърди[те] ми се борят две души:
душата на ангел и демон. В гърди ми...*

В първия и третия стих еднаквостта поражда съзвучие и единение; в близката продълженост на първия във втория – опозиционно различие. И тъкмо това оразличаване е балансирано чрез съхранения звуков комплекс от редуване на сонори: *р, м, р*.

Симетрично е разположено и римното съзвучие *в: две души, душата, ме суши*, при което вече е възпрепятствана възможността за осъществяване на вертикална съседна рима като тавтологична:

*...в гърдите ми се борят две души:
душ[ИТЕ]ата на анге л и демон. В гърди ми
те пламъци дишат и плам ме суши.*

Единството на повторителност и опозиционно разграничаване и тук фонетично е потвърдено. В редуването на звуковото съчетание *д – гласна – ш*: *душ; душ; диш* при правилното краестишно римуване преминава в „нарушение“ – *суш*. Едва ли е случайно – още Надя Сакъзова отбелязва „особената музикалност“ на многобройните вътрешни рими, говори за „симетричното нареждане на римата“ като за „техника“, която обаче не се чувства като натрапена.¹³ „Натрапена“ в тази творба е неслучилата се (невъзможна) абсолютна повторителност.

Извън строфичната организация, вече на нивото на целостта на текста, откриваме множество примери за същия принцип на структуриране

¹³ Сакъзова Н., *Музикалност в поезията на Яворов*. София, 1920, с. 12.